USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobkyně: **N. Y.**, zastoupena Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. OAM-66/ZA-ZA09-ZA14-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2012, č. j. 2 Az 5/2012 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Lilianě Křístkové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2904 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Výše uvedeným rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) byla zamítnuta žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2012, č. j. OAM-66/ZA-ZA09-ZA14-2012, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a ustanovené zástupkyni stěžovatelky byla přiznána odměna za zastupování ve výši 5760 Kč.

[2] Městský soud nejprve v odůvodnění svého rozsudku zrekapituloval obsah žaloby, vyjádření žalovaného k žalobě, odůvodnění správního rozhodnutí žalovaného a zjištění ze správního spisu žalovaného.

[3] Městský soud poté uvedl, že v řízení o azyl jsou rozhodující pro posouzení jak naplnění zákonných podmínek, tak pro rozsah dokazování důvody uváděné žadatelem v jeho žádosti, při pohovoru nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Stěžovatelka pak během celého správního řízení uváděla jako důvody pro podání své žádosti obavu před mužem, který se vydává za jejího otce, přičemž kromě problémů s tímto mužem jiné problémy na Ukrajině neměla. Nebyla členkou politické strany ani jiné organizace, stejně tak její matka. Proto na stěžovatelku nemůže dopadat důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Jak vyplývá z řízení vedeného městským soudem pod sp. zn. 2 Az 4/2012, nebyla ni matka stěžovatelky na území Ukrajiny politicky aktivní. Na stěžovatelku se nevztahují ani důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť nebylo prokázáno, že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Tyto důvody nebyly zjištěny ani v případě matky stěžovatelky v řízení pod sp. zn. 2 Az 4/2012. Stěžovatelka se ani ve správním řízení skutečností, které jsou taxativně vymezeny v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nedovolávala. Stěžovatelka tedy nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Stěžovatelka nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, neboť žádnému jejímu rodinnému příslušníkovi uvedenému v ust. § 13 odst. 2 zákona o azylu nebyl azyl podle § 12 či § 14 zákona o azylu udělen. Také žádost o mezinárodní ochranu matky stěžovatelky Z. Y. byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a její žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného vedená u městského soudu pod sp. zn. 2 Az 4/2012 byla rozsudkem ze dne 28. 11. 2012 zamítnuta jako nedůvodná.

[4] Městský soud též konstatoval, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Na humanitární azyl nemá žadatel subjektivní právo., správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, přičemž podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 47/2003 lze azyl z humanitárních důvodů udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Tímto případem je např. vysoký věk či zdravotní stav. Zdravotní stav stěžovatelky je dobrý. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 5/2011 v případě, že zdravotní stav nevyžaduje speciální či ve vlasti nedostupnou léčbu, ani existence rodinných vazeb na území České republiky, a to tím spíše, že se jedná o cizí státní příslušníky, nelze pod humanitární azyl podle ust. § 14 podřadit.

[5] Dále se městský soud zabýval tím, zda stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Městský soud přitom dospěl k závěru, že stěžovatelce v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí skutečně vážné újmy, neboť jediná její obava je před mužem, který se vydává za jejího otce a s kterým, jak vyplývá z výpovědi její matky učiněné v řízení sp. zn. 2 Az 4/2012, měla její matka krátkodobou známost začátkem roku 1994 asi jeden měsíc v době svého pobytu na Jaltě. I když jí tento muž obtěžoval, vyhrožoval a fyzicky napadl, matka stěžovatelky, neboť v té době byla stěžovatelka ještě malá, nevyužila veškeré možnosti k ochraně své osoby a rodiny, jak jí právní řád její vlasti

umožňuje. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 8/2003 nelze tedy učinit závěr, že by jí státní orgány pomoc neposkytly. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 479/2004 vyplývá, že aby bylo možno shledat absenci státní ochrany, musel by stěžovatel všechny reálné prostředky ochrany svých práv vyčerpat. K tomu však nedošlo, matka stěžovatelky se v roce 2004 obrátila o pomoc pouze na místní orgány policie, neobrátila se však na vyšší složky policie ani orgány prokuratury na území Ukrajiny. Navíc v době, kdy žila stěžovatelka společně se svojí matkou u její přítelkyně v Chelsonu, žádné problémy neměly, tento muž je vůbec nenavštívil a neměly o něm žádných zpráv. Začátkem roku 2005 matka stěžovatelky odjela sama do České republiky, po čase se vrátila zpět na Ukrajinu a bez jakýchkoliv problémů žila u své přítelkyně společně se stěžovatelkou až do září 2006, kdy společně odjely do České republiky. Z toho je patrno, že v případě přestěhování v rámci vlasti by jak stěžovatelce, tak její matce odpadly jakékoliv další problémy s tímto mužem, což dokládá i to, že se stěžovatelka společně se svojí matkou v létě 2007 vrátila na několik týdnů zpět na Ukrajinu, když jí matka vyřizovala cestovní doklady, a v tomto období neměly problémy s příjezdem a odjezdem z vlasti a také o tomto muži neměly žádných zpráv. Městský soud dále konstatoval, že od doby, kdy matka stěžovatelky měla problémy s mužem, který se prohlašoval za otce stěžovatelky, již uplynulo osm let. Za tu dobu se poměry mohly změnit. Také z pobytu u přítelkyně matky stěžovatelky po dobu delší než půl roku v Chelsonu vyplývá, že v případě přestěhování v rámci Ukrajiny by problémy s tímto mužem odezněly.

[6] Městský soud uvedl, že podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Azs 117/2004 „obnova řízení“ (zřejmě se jedná o chybu v psaní a městský soud měl na mysli „azylové řízení“ – pozn. NSS) je zcela mimořádný prostředek sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu, nelze ho nikterak zaměňovat s jinými pobyty na území České republiky upravenými zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ani prostřednictvím něho nelze žádat o legalizaci pobytu. Zároveň podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 442/2005 institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů § 12 zákona o azylu a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.

[7] Protože stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, nepochybil žalovaný, pokud rozhodl o její žádosti podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu tak, že ji posoudil jako zjevně nedůvodnou, neboť stěžovatelka neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Námitky stěžovatelky, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte považoval městský soud též za liché, jelikož napadeným rozhodnutím není stěžovatelka oddělena od své matky, ale naopak sdílí se svojí matkou tytéž následky nepřiznání mezinárodní ochrany.

II. Kasační stížnost

[8] Proti tomuto rozhodnutí městského soudu brojila stěžovatelka kasační stížností ze dne 18. 12. 2012, v níž uvedla, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu nezákonnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a z důvodu nepřezkoumatelnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelka namítá, že se městský soud nezabýval tím, zda správní orgán v řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci (podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Podle názoru stěžovatelky žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména podle § 14 zákona o azylu pro udělení humanitárního azylu.

[10] Stěžovatelka ve svých podáních zcela jednoznačně popsala svoji situaci i důvody a způsob opuštění země původu. Právě tíživá situace stěžovatelky je důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, když státní orgány matce stěžovatelky neposkytly ochranu její osoby a její rodiny. Právě absence ochrany ze strany státních orgánů měla být posouzena jako vážná újma, která stěžovatelce hrozí v případě návratu do vlasti. Návrat stěžovatelky do vlasti se s ohledem na pronásledování ze strany třetí osoby neobejde bez následků. Stěžovatelka nedisponuje dostatečnými možnostmi svá tvrzení prokázat, avšak domnívá se, že její výpověď je konzistentní s logickou návazností.

[11] Stěžovatelka má též za to, že v jejím případě jsou splněny zvlášť závažné okolnosti, které lze podřadit právě pod institut humanitárního azylu. Stěžovatelka žije v České republice s matkou dlouhou dobu, v podstatě od dětského věku, v České republice navštěvuje školu, mluví plynule česky, má v České republice zázemí i okruh přátel a je zcela integrována do české společnosti. V zemi původu nemá žádné zázemí. Tato okolnost měla vést k udělení humanitárního azylu. Městský soud se podle názoru stěžovatelky řádně nezbýval tím, zda správní uvážení žalovaného nepřekročilo meze zákona a zda jej správní orgán nevyložil příliš úzce. Vzhledem k tomu, že zákona o azylu blíže nevymezuje humanitární důvody, závisí výklad tohoto pojmu na uvážení správního orgánu, které nemůže být příliš široké ani příliš zužující. Je zřejmé, že smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Právě proto, že v § 14 zákona o azylu není výčet humanitárních důvodů a jejich konkretizace je ponechána na uvážení správního orgánu, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení. Z odůvodnění kasační stížnosti je podle názoru stěžovatelky zřejmé, že jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

[12] Stěžovatelka závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu napadený kasační stížností zrušil a věc vrátil soudu zpět k dalšímu řízení.

[13] Stěžovatelka zároveň v kasační stížnosti požádala Nejvyšší správní soud, aby podané kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu je plně v souladu se zákonem a

řádně odůvodněno. Pro zrušení správního rozhodnutí či rozsudku městského soudu není podle jeho názoru dán zákonný důvod.

[15] Žalovaný v jednání muže, který se označoval za otce stěžovatelky, neshledal žádnou souvislost s azylově relevantními důvody. Na policii se matka stěžovatelky, jak vyplynulo z jejích výpovědí, obrátila pouze jednou, nijak více svoji situaci neřešily, proto nelze považovat za důvodnou námitku, že by za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu měla být považována absence ochrany ze strany státních orgánů. Námitku neudělení humanitárního azylu stěžovatelka blíže rozvádí až v kasační stížnosti, neboť v žalobě tuto námitku vyjádřila jen velmi obecně, a podle názoru žalovaného tato námitka též není důvodná. Pokud chce stěžovatelka setrvat v České republice, neboť zde má zázemí, musí k tomu, jako již v minulosti, využít instituty zákona o pobytu cizinců. Žalovaný podle svého názoru nepochybil, pokud shledal žádost stěžovatelky i s ohledem na toto ustanovení zákona o azylu jako nedůvodnou.

[16] Žalovaný tak rozhodl na základě zjištěného stavu věci, své rozhodnutí náležitě odůvodnil a ani soud neshledal v následné žalobě námitky, které by odůvodnily zrušení správního rozhodnutí, přičemž i soud svůj rozsudek náležitě odůvodnil. Kasační stížnost tak podle názoru žalovaného nemá opodstatnění. Žalovaný je navíc toho názoru, že kasační stížnost neobsahuje tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem spatřuje stěžovatelka přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Žalovaný má za to, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky stěžovatelky uplatněné v kasační stížnosti.

[17] K žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku žalovaný uvedl, že kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[18] Žalovaný závěrem navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost ve smyslu ust. § 104a odst. 1 s. ř. s., příp. zamítnutí pro její nedůvodnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastnicí řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] O stěžovatelčině žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek ze zákona.

[21] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Kasační stížnost ve věcech azylu

podle § 104a odst. 1 s. ř. s. musí být odmítnuta v případech, kdy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatelka v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedla a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky stěžovatelky jak ohledně neudělení humanitárního azylu, tak námitky stěžovatelky ohledně neudělení doplňkové ochrany považuje za uplatněné v rozporu s ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť je stěžovatelka neuplatnila v žalobě k městskému soudu, ač tak učinit mohla. Podle ust. § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se k této otázce opakovaně vyjadřoval ve své dřívější judikatuře. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikovaném pod č. 685/2005 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), ve kterém dochází soud k závěru, že *důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a*

případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.

[24] Stěžovatelka přitom v žalobě k městskému soudu uvedla pouze, že „*Žalovaný dále řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky zejména podle § 14, 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, tedy podmínky pro udělení humanitárního azylu, popř. doplňkové ochrany podle zákona o azylu.*" Tyto námitky stěžovatelka nijak blíže nekonkretizovala, proto je nelze považovat za řádně uplatněné žalobní body. Nejvyšší správní soud zde odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud konstatoval, že žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.

[25] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud jde o stěžovatelčiny problémy se soukromou osobou v zemi původu, je třeba zdůraznit, že aby mohly takové problémy být považovány za azylově relevantní pronásledování, je nezbytné, aby byly způsobovány původci pronásledování (srov. § 2 odst. 8 zákona o azylu), kteří jsou označeni v ust. § 2 odst. 9 zákona o azylu, podle něhož se „*původcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.*" U soukromých osob jako původců pronásledování tedy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu a tím azylově relevantní. Zdejší soud se opakovně již v minulosti k této problematice vyjádřil. Např. v rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68 uvedl, že skutečnost, že *žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.* V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, *aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*

[26] Podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat za řádně uplatněnou pouze námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť stěžovatelka namítala již v žalobě, že se žalovaný řádně nezabýval naplněním podmínek podle ust. § 14 zákona o azylu.

[27] K této námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného napadeného žalobou k městskému soudu vyplývá, že žalovaný se

na str. 4 tohoto rozhodnutí zabýval otázkou, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu. Přitom žalovaný dospěl k závěru, že z výpovědí stěžovatelky v průběhu správního řízení nebyl zjištěn žádný důvod hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu a že žádost o udělení azylu je ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu rovněž zjevně nedůvodná. Žalovaný se tedy zabýval žádostí stěžovatelky i z pohledu možnosti splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu, přičemž řádně odůvodnil, proč stěžovatelka nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, aniž by pominul některé tvrzení stěžovatelky, které by mohlo být relevantní pro udělení humanitárního azylu.

[28] Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na svou předcházející judikaturu týkající se humanitárního azylu, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze kterého se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní" azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofu, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu."*

[29] Z citované judikatury je zřejmé, že samotná míra integrace stěžovatelky v České republice a existence zázemí na území České republiky není důvodem, který by zpravidla měl být správním orgánem zvažován jako důvod pro poskytnutí humanitárního azylu.

[30] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje v posuzované věci dostatečná vodítka pro vypořádání se s kasačními body. Zdejší soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji na základě § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

IV. Náklady řízení

[31] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

[32] Stěžovatelce byla usnesením Městského soudu v Praze č. j. 2 Az 5/2012 - 9 ze dne 24. 4. 2012 ustanovena zástupkyní Mgr. Liliana Křístková, advokátka. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky přes výzvu Nejvyššího správního soudu v přípisu č. j. 6 Azs 40/2012 - 9 ze dne 4. 1. 2012 nevyčíslila svou odměnu a nesdělila soudu, zda je plátkyní DPH. Nejvyšší správní soud proto o její odměně rozhodl na základě skutečností zřejmých ze spisu. Podle obsahu spisu ustanovená zástupkyně stěžovatelky vykonala ve věci jeden úkon právní služby, a to podání kasační stížnosti ze dne 18. 12. 2012. Za doplnění kasační

stížnosti ustanovené zástupkyni stěžovatelky náleží odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Odměna náleží ve výši 2100Kč za jeden úkon právní služby (srov. § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu, § 7 bod 5 advokátního tarifu). Součástí odměny je také náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Z odůvodnění rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností pak vyplývá, že městský soud vycházel při stanovení odměny za zastupování ustanovené zástupkyně stěžovatelky z toho, že Mgr. Liliana Křístková je plátkyní DPH, což dokládá osvědčení o registraci plátce DPH založené ve spise sp zn. 2 Az 4/2012. Nejvyšší správní soud tedy také vycházel z toho, že Mgr. Liliana Křístková je plátkyní DPH a odměnu ustanovené zástupkyně stěžovatelky zvýšil o DPH. Za jeden provedený úkon právní služby náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 2400Kč a celkově (po zvýšení o DPH) ve výši 2904 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu